

Predmet: Fazlija Ajdari i dr. – Gnjilanska grupa

Poslovni broj predmeta: K-Po2 33/10 I K-Po2 43/10

Glavni pretres: 5.10.2010.¹

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka oštećenog Zorana Anastasova

Za vreme rata na Kosovu bio je mobilisan i proveo je dva meseca u vojsci, kao pozadinac u jednom selu. Razdužio je oružje i uniformu nakon potpisivanja Kumanovskog sporazuma, a pre povlačenja vojske i policije.

Dana 20.6.1999, komšije Sinan Zeneni i Ramadan Otis pozvali su ga da uđe u kola. Ušao je i tražili su mu oružje, na šta im je odgovorio da nema oružje i da mogu da mu urade bilo šta ali da on nema šta da im preda. Odvezli su ga u *Internat* gde je bilo mnogo Albanaca, većina u civilu i manji broj lica sa uniformama OVK. Sinan i Ramadan govorili su mu sve vreme da čuti kako osali ne bi primetili da je Srbin. Odveli su ga u jednu kancelariju na prvom spratu gde su ga držali dva sata. Jedan Albanac u civilu, suv, visok, sa bradicom, predstavio se kao kapetan, ispitivao ga je kuda se kretao, ko je od Srba nosio oružje. Imao je policijski pendrek, ali ga nisu tukli niti su ga vezivali. Pretresli su ga, i pocepali su mu ikonu koju je držao u džepu. Sinan i Ramadan izveli su ga iz kancelarije i rekli mu da čuti. Dok je bio u *Internatu* nije čuo vrisku i zapomaganje niti je ostetio bilo kakav smrad. Odveli su ga do kola i vratili do mesta gde su ga pokupili. Rekli su mu da ga puštaju i da sledeći put neće biti tako.

Dana 9.07.1999. u dvorište njegovih roditelja u Mališevu/Malishevë došla je grupa Albanaca. Deo grupe otišao je u kuću njegovog stica Ivana Anastasova, a druga je otišla u kuću njegovih roditelja. Počeli su da lome sve pred sobom i da ih šutiraju i tuku. Zapretili su im da do sutradan moraju da napuste kuću. Prespavali su kod komšije i vratili su se u svoje kuće. Uveče su ponovo došli Albanci i tukli ih a potom strpali u kola i odvezli u Gnjilane/Gjilan gde su ih pitali gde se nalaze on i njegov brat. Rekli su da ne znaju i izbacili su ih kod parka u Gnjilanu/Gjilan. Nakon nekog vremena njegova tetka je otišla u park po njih, jer je čula da se tamo nalaze. Kako je saznao, roditelje, strica i strinu tuklo je desetak ljudi, uniformisana lica stajala su sa strane dok su ih tukli Albanci u civilu. Tukli su ih i lopatama, tražili su da im daju naoružanje i pretili da im više nije mesto na Kosovu i da treba da odu. Majka je dobila teške povrede stomaka, leđa, lica, bila je sva modra. Stric je takođe bio plav od batina. Nije smeo da ih vodi u bolnicu i odveli su ih u crkvenu ambulantu. Roditelji su se oporavljali više od mesec dana. Dali su stricu neku terapiju, i čim su se povukle modrice on je preminuo, 2.09.1999. Imali su problema oko sahrane i na intervenciju crkve, sahranili su ga sutradan na groblju u Šilovu/Shillovë. Nakon sahrane napustio je Kosovo.

Nisu mu poznati zločini koji su počinjeni u Gnjilanu/Gjilan. Čuo je da su Srbi privođeni i tučeni, ali ne zna da je neko ubijen.

Ispitivanje svedoka oštećenog Dragiše Vasića

Svedok je pre rata radio kao domar u *Internatu* u Gnjilanu/Gjilan. Živeo je u *Ulici Popovica*. Nije bio angažovan u ratu na Kosovu.

¹ U razdvojenom postupku, koji se vodi protiv optuženih koji su u bekstvu, saslušani su svedoci oštećeni, ali su njihovi iskazi prihvaćeni kao dokaz i u glavnom postupku protiv optuženih u pritvoru.

Bio je zarobljen u dva navrata, prvi put u junu 1999. godine, kada su jednog dana u njegovu kuću ušla tri Albanci od kojih je prepoznao jednog koji je živio u Gnjilanu/Gjilan. Pretili su mu, udarali su ga i tražili su oružje. Predao je poluautomatsku pušku i pištolj i izdali su mu potvrdu o oduzetom oružju. Jedan od Albanaca predstavio se kao komandant OVK. Drugom prilikom, u istom mesecu, krenuo je sa kolegom i suprugom Zoricom službenim kolima u Dobrčane/Dobërčan. Ispred njega išao je automobil marke *jugo* a ispred njega traktor. Na ulazu u selo *jugo* je obišao traktor koji se zaustavio i tada su sa traktora skočila dva lica u civilnoj odeći, sa maskama i pištoljima. Zaustavili su njegov auto. Još nekoliko ljudi prišlo je sa puta. Odveli su ih stotinak metara dalje i njega i kolegu počeli su žestoko da tuku, dok suprugu nisu dirali. Sve je trajalo oko deset minuta i tada su i pustili.

Poznata mu je sudbina Dragana Jaćimovića koji je otišao po vozilo u *Internat*, gde je tada bila sameštena OVK, i koga od tada nikada nisu videli. Poznavao je Čedomira Kovačevića [Nikolić] koji je jednog dana pošao u Vranje da podigne lični dohodak i koga su uhvatili i ubili. Čuo je da su zaklali Blagoja i Vericu, Srbe koji su živeli preko puta *Internata*. Optužene ne poznaje ali su mu poznati likovi Fazlije Ajdarija i Nazifa Hasanija.

Ispitivanje svedokinje oštećene Zorice Vasić

Krajem juna ili početkom jula 1999. krenula je sa suprugom Dragišom iz Gnjilana/Gjilan za Niš, da obiđu kćerku koja je bila u drugom stanju. Na putu, na ulazu u Dobrčane/Dobërčan zaustavili su ih naoružani Albanci u civilu i počeli da ih psuju i maltretiraju. Od straha je pala u nesvest. Izbacili su ih iz auta i dovezli ga. Ona je ostala pored puta u jaruzi dok su Dragišu odveli. Nakon pola sata, Dragiša je došao po nju, zaustavili su neki auto koji je prolazio i vratili se u Gnjilane/Gjilan. U njihov stan je kasnije došao čovek koji im je na putu oduzeo auto. Predstavio se kao komandant OVK i tražio je oružje. Ostali su u Gnjilanu/Gjilan do kraja 1999. godine. Niko im nije rekao da idu, već su to sami odlučili jer su bili bez struje, bez telefona, sve su im oduzeli i nisu mogli da pribave ni drva za zimu.

Na istom mestu [na ulazu u Dobrčane/Dobërčan] ubijen je mesec dana kasnije njen brat od tetke Čedomir Nikolić.

Ispitivanje svedokinje oštećene Radojke Antić

Svedokinja je supruga nestalog Milisava Antića. Živeli su u Vrbovcu/Urbode [Vitina/Viti]. Dana 12.6.1999. Miroslav je sa braćom Svetislavom i Radovanom krenuo autom u Vitinu/Viti i nisu se vratili. Od tada ih više nikada nije videla. Prijavili su njihov nestanak KFOR-u i MKCK-u.

Njen svekar Vlajko Antić, ubijen je u njegovoj kući u Požaranju/Požaran [Vitina/Viti].

Ispitivanje svedoka oštećenog Predraga Anđelkovića

Bio je angažovan za vreme rata na Kosovu u PVO VJ u Uroševcu/Ferizaj. Nakon toga je dobio premeštaj u Vitinu/Viti, gde je obavljao dužnost transporta hrane za vojsku sve do povlačenja srpskih snaga sa Kosova. Razdužio je opremu u Vranju i vratio se na Kosovo. Bio je petak uveče kada se vratio u Vitinu/Viti. Nekoliko dana nakon završetka bombardovanja, dok je vozio majku u bolnicu, između Vitine/Viti i Gušice/Gushicë [Vitina/Viti] zaustavili su

ih Albanci u crnim civilnim odelima naoružani puškama. Poznavao ih je sve, sa trojicom je odrastao u selu. Vezali su ga lepljivom trakom i odveli su ga u šumu gde su bila njihova kola, a majka je ostala u kolima. Kasnije su je oslobodili. Odvezli su ga u jednu porodičnu kuću u Vrbanu/Vërban [Vitina/Viti], skinuli su svu odeću sa njega i uzeli sve što je imao kod sebe. Dali su mu da obuče donji deo jedne trenerke, vezali mu ruke i zatvorili ga u mračnu prostoriju gde su bili zatvoreni Srbi. Nisu smeli da pričaju i na pola sata su izvodili jednog po jednog. Čuo je napolju kako ljudi vrište. Posle nekog vremena izveli su i njega i jedan od Albanaca ispitivao ga je na albanskom gde je bio za vreme rata, šta je radio, optužili su ga da je zapalio jednom Albancu kuću. Rekao im je da dovedu tog Albanca i ako on to potvrdi onda je to i uradio. Počeli su da ga tuku, najviše su ga udarali nogama, po telu i glavi. Sve vreme dok su ga tukli imao je neku torbu na glavi i ništa nije mogao da vidi. Izveli su ga iz kuće i odveli u drugu kuću, koja je izgledala kao sud. Ispred njega su bile sudije, među njima i Isuf Zuka, bivši načelnik SUP-a Vitina. Pitali su ga zašto je zapalio kuću Albancu i opet im je rekao da dovedu tog čoveka i ako on potvrdi da mu sude. Dovedli su jednog Albanca, ali je on negirao da je on zapalio njegovu kuću. Ponovo su počeli da ga tuku i pitali su ga gde je Žrako Jokić, koji je bio pripadnik MUP-a, i rekao im je da ne zna. Vratili su mu odeću i obuću i zatvorili su ga. Sutradan ga je preuzeo američki KFOR. Sa njim su pušteni Žarko Đorđević, Tihomir Jovanović i Dragostav Jovanović. Odveli su ih u *Bondsteel* gde su ih fotografisali i skratili im kosu, ali im nisu pružili medicinsku pomoć. Porodica ga je sačekala u Klokotu/Kllokot [Vitina/Viti] i odveli su ga u Bujanovac, a odatle u bolnicu u Vranju gde je ležao 15-20 dana. Tamo su ga snimali i fotografisali.

Od posledica batiranja stradali su mu urogenitalni/reproduktivni organi i ne može da ima dece. Njegovu majku su udarili nekoliko puta, ali nije imala ozbiljne povrede. Posle toga su joj otkazali bubrezi i već 11 godina ide na dijalizu.

Ispitivanje svedokinje oštećene Sunčice Antić

Svedokinja je supruga ubijenog Negovana Antića (33).

U kritično vreme živeli su u Kosovskoj Kamenici/Kamenicë. Dana 31.07.1999. Negovan je pošao je sa ujakom njegove suprtuge Novicom Ilićem u Vranje kako bi iz bolnice preuzeli telo majke njegove supruge. Otišli su belim *jugom* u pratnji KFOR-a. Trebalo je da se vrate istog dana, ali ih nije bilo i otišli su u KFOR da prijave njihov nestanak, ali su im tamo rekli da nestanak mogu prijaviti tek po isteku 24 sata. Svuda su se raspitali i 1.08.1999. zvala je poznanicu Špresu Šabani [Shpresa Shabani] koja joj je rekla da ne brine, da je ona u dobrim odnosima sa nekim vojnicima OVK i da će da se raspita. Špresa joj je rekla da su Negovan i Novica u Koretinu [Kosovska Kamenica/Kamenicë] i da su dobro i im ništa ne fali. Sutradan su otišli u KFOR i rekli vojnicima gde se Negovan i Novica nalaze, i tamo su im odgovorili da ne znaju gde se Koretin nalazi. Njen otac čuo je od prijatelja Beqira da su iznad Koretina pronašli dva tela i da ode da proverí čija su. Negovanov tast Predrag Perić i Novicin brat Milija Ilić su 2.08.1999. otišli sanitetskim kolima i u jednom žbunu pronašli su naduveno telo Novice, a u drugom telo Negovana. Oči i ruke su im bile vezane lepljivom trakom, na Negovanovoj glavi i vratu bile su rane od vatrenog oružja, a Novicino telo bilo je u fazi raspadanja. Odneli su tela u zgradu pošte gde se nalazio KFOR i Kosovski zaštitni korpus i tamo su ih fotografisali. Nisu dobili nikakvu dokumentaciju. Negovan je bio vojno angažovan za vreme rata i radio je u jednom magacinu u Koretinu.

Posle njihove smrti napali su kuću u kojoj su živeli, bacili su na kuću tromblonsku minu 9.08.1999, a dva dana kasnije bacili su na kuću nekoliko ručnih granata, nakon čega je sa porodicom pobjegla u Srbiju.